

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj (Rumunia) w dniu 30 lipca 2018 r. – AU / Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

(Sprawa C-500/18)

(2018/C 381/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AU

Strona pozwana: Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

Pytania prejudycjalne

1. Czy przy dokonywaniu wykładni pojęcia „klient detaliczny”, o którym mowa w art. 4 [ust.] 1 pkt. 12 dyrektywy 2004/39/[WE] ⁽¹⁾, sąd odsyłający może/musi zastosować te same kryteria wykładni, które definiują pojęcie konsumenta w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13/EWG ⁽²⁾?
2. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, na jakich warunkach „klient detaliczny”, w rozumieniu dyrektywy 2004/[39/WE], może skorzystać ze statusu konsumenta w sporze takim jak ten będący przedmiotem postępowania głównego?; oraz
3. W szczególności, czy realizacja przez „klienta detalicznego”, w rozumieniu dyrektywy 2004/[39/WE], znacznej wielkości transakcji w stosunkowo krótkim okresie czasu oraz inwestowanie dużych kwot pieniędzy w instrumenty finansowe, takie jak te określone w art. 4 [ust. 1] pkt. 17 dyrektywy 2004/39/[WE], stanowią odpowiednie kryteria oceny, czy „klientowi detalicznemu” w rozumieniu wspomnianej dyrektywy przysługuje status konsumenta?
4. Czy w operacji mającej na celu ustalenie własnej jurysdykcji – zważywszy, że sąd odsyłający ma obowiązek ustalenia wpływu, odpowiednio, art. 17 [ust.] 1 lit. c) lub art. 7 pkt. 2 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 ⁽³⁾ – sąd ten może lub musi wziąć pod uwagę podstawę materialnoprawną, na którą powołuje się powód, – wyłącznie odpowiedzialność pozaumowną – jako środek prawny na zawarcie rzekomo nieuczciwych warunków w rozumieniu dyrektywy 93/13/EWG, dla których mające zastosowanie prawo materialne określa się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 864/2007 (Rzym II) ⁽⁴⁾, czy też ewentualny status konsumenta przysługujący powodowi powoduje, że podstawa materialnoprawna jego powództwa jest nieistotna?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004, L 145, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1)

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. 2007, L 199, s. 40).